

İnsani Aşknlık

İnsani aşknlık, insanın kendi benliğinin dar sınırlarını aşarak, içindeki ilahi özü keşfetmesi; bu özü erdem, merhamet ve sevgiyle hayata katabilmesidir. Bu, yukarıya tırmanmak değil; derinlere inerek hakikatin kaynağına ulaşmaktır. Bencilliğin perdelerini kaldırıp **“ben”den “biz”e**, oradan da **“tüm varlıkla birlik”** bilincine varmanın yoludur.

Aşkın insanın sevgisi engin, anlayışı kucaklayıcıdır. Bilgeliđi yalnızca bilmek için değil; yaraları sarmak, sosyal adaleti güçlendirmek, umudu yeşertmek için kullanır. Sevgisini dar kalıplara hapsedmez; bilir ki hakiki sevgi, paylaşım ve dayanışmayla çoğalır. Onun bilgisi, üstünlük taslamak için değil; dönüştürmek ve hayatı daha yaşanır kılmak içindir. Bilginin ışığını insanlığın yararına yakar; karanlıklara yöneltir. Çünkü hakikati bulan, sevginin gücünü ve merhametin dönüştürücü nefesini tanır.

Bu bilinçle yaşayan kişi, yalnızca kendi iç âlemini değil; çevresini, hatta tüm varlığı kucaklar. İnsani aşknlık böylece bireysel bir serüven olmaktan çıkar; evrensel bir yolculuğa dönüşür. Zira hakikat, insanın kendini aşarak ve başkalarıyla bağ kurarak keşfedilir.

Dolayısıyla aşknlık, göklere uzanan bir tırmanış değil; ruhun derinliklerine yapılan bir iniştir. Kadim Süryani bilgeliği, hakikatin ancak içten içe kazılarak bulunabileceğini söyler. Çünkü Tanrı sureti, sadece uzak semalarda aranacak bir ışık değil; ruhun sessiz odalarında saklı bir cevherdir.

Kendi benliğinin dar sınırlarında kalan insanın ufku, ancak kendi gölgesi kadar olur. Oysa içteki ilahi öz, bencilliğin perdeleri kaldırıldığında görünür. Aziz Mor Efrem’in (306–373) dediği gibi: **“Kalbin içindeki sureti parlat; dışarıda başka bir ışık aramana gerek kalmaz.”**

Aşklnlık, yalnızca bireysel bir olgunlaşma değil; aynı zamanda toplumsal bir uyanıştır. Çünkü kendini aşan insan, başkasını kendi varlığının ayrılmaz parçası olarak görür. Artık ‘öteki’ yoktur; Tanrı’nın nefesinden üflenmiş bir kardeş vardır.

Toplumlar da tıpkı bireyler gibi ruh taşır; ancak kendi içine kapanan, sadece dar çıkarları peşinde koşan bir toplum, zamanla kendi özünü, yani ruhunu kaybeder. İnsani aşklnlık, toplumların sınırlarını aşarak, dar milliyetçilik, ayrımcılık ve bencilik gibi dar kalıpları kıran bir güçtür.

Suruçlu Mor Yakup’un (451-521) sözleriyle ifade edecek olursak: “**Sevginin sınırını çizen, kendi ruhuna zincir vurur.**” İşte bu nedenle gerçek özgürlük ve birlik, sınırları aşan sevgide ve kapsayıcılıktadır. Toplum, ancak bu yolla ruhunun derinliklerinde yankılanan bir uyum ve barışa ulaşabilir.

İnsani aşklnlık, bir varış noktası değil; hayatın karmaşık ve çoğu zaman kaotik dokusu içinde her gün yeniden inşa edilen, derin bir arınma hâlidir. Her gün, yeniden doğan umutla başlar; her sınavda, her acıda, her karşılaşmada tekrar sınanır, olgunlaşır. Bu yolculukta yücelik, yüksekte bakmakta değil; yüreğini alçaltıp sevgiyle eğilerek başkasının yükünü hafifletmekte gizlidir. İnsan ruhu, tahakkümün soğuk gölgesinden uzak durup tamamlayıcı ve kolaylaştırıcı bir güç olmayı seçtiğinde yücelir. Çünkü gerçek insanlık, güç kullanmakta değil; sevgiyle var olabilmekte, birliği ve anlayışı çoğaltabilmektedir.

Yusuf Beğtaş